

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci navrhovateľky: **J.**, nar. X., bytom M., zast.: *JUDr. R.*, advokátkou so sídlom P., proti odporkyni: **Sociálna poisťovňa – ústredie**, so sídlom Ulica 29. augusta č. 8, 813 63 Bratislava, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutí** správneho orgánu v konaní o invalidnom dôchodku, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 10. septembra 2009 č. k. 12Sd 356/2008-26, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 10. septembra 2009 č. k. 12Sd 356/2008-26 **m e n í** tak, že rozhodnutie odporkyne č. X. zo dňa 4. septembra 2008 **r u š í** a vec jej **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Navrhovateľke náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

Odporkyňa je povinná do 30 dní od doručenia rozsudku zaplatiť Slovenskej republike na účet konajúceho súdu náhradu trov konania vo výške 188,10 €.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Konanie na správnom orgáne

Rozhodnutím č.: X. zo 04.09.2008 (č. 1. 7 súdneho spisu) odporkyňa podľa § 29 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov a § 263 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej v texte rozsudku len „zák. č. 461/2003 Z.z.“) zamietla žiadosť navrhovateľky o priznanie invalidného dôchodku.

Podľa § 263 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. v texte účinnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia (04.09.2009) invalidný dôchodok a čiastočný invalidný dôchodok, ktoré boli priznané podľa predpisov účinných pred 1. januárom 2004, sa považujú po 31. decembri 2003 za invalidný dôchodok podľa tohto zákona v sume, v akej patrili k 31. decembru 2003 a vyplácajú sa aj po tomto dni za podmienok ustanovených predpismi účinnými do 31. decembra 2003, ak tento zákon neustanovuje inak. Ak poberateľ invalidného dôchodku podľa prvej vety vykonáva činnosť zamestnanca, práce na základe dohôd o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru alebo činnosť povinne nemocensky poistenej a povinne dôchodkovo poistenej samostatne zárobkovo činnnej osoby, výkon týchto činností alebo prác nemá po 31. júli 2006 vplyv na nárok na výplatu invalidného dôchodku.

Podľa § 29 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. v hore aplikovateľnom znení občan má nárok na invalidný dôchodok, ak sa stal

- a) invalidným, bol zamestnaný po dobu potrebnú pre nárok na tento dôchodok a v čase vzniku invalidity nesplnil podmienky nároku na starobný dôchodok, alebo*
- b) invalidným následkom pracovného úrazu.*

Podľa § 29 ods. 3 zákona č. 100/1988 Zb. v hore citovanom občan je invalidný, ak pre dlhodobo nepriaznivý zdravotný stav

- a) je neschopný vykonávať akékoľvek sústavné zamestnanie,*
- b) je schopný vykonávať sústavné zamestnanie iba za celkom mimoriadnych podmienok (nevidomí občania, občania s veľmi ťažkými ortopedickými chybami a pod.). Zdravotné postihnutia podmieňujúce invaliditu podľa písmena b) ustanoví Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky všeobecne záväzným právnym predpisom.*

Svoje zamietajúce rozhodnutie po citácii ustanovenia § 263 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. odôvodnila tým, že podľa posudku posudkového lekára sociálneho poistenia pobočky odporkyne v Trenčíne zo 06. augusta 2008 nie je navrhovateľka uznaná za invalidnú podľa § 29 ods. 3 zák. č. 100/1988 Zb. ale je naďalej čiastočne invalidná podľa § 37 ods. 3 písm. b) uvedeného zák. č. 100/1988 Zb.

V konkrétnych podrobnostiach zdravotného stavu navrhovateľky vrátane všetkých skutočností, ktoré boli podľa odporkyne podkladom na vyhotovenie posudkového záveru o tom, že navrhovateľka nie je invalidná, odporkyňa odkázala navrhovateľku na citovanú pripojenú lekársku správu, ktorá podľa vyjadrenia navrhovateľky tvorí neoddeliteľnú súčasť odôvodnenia tohto rozhodnutia.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

Proti hore citovanému rozhodnutiu odporkyne podala navrhovateľka opravný prostriedok z 03.10.2008 (č. 1. 6) označený ako „Odvolanie sa voči rozhodnutiu“ s námietkou, že pri posúdení jej zdravotného stavu neboli posudkovému lekárovi známe ďalšie skutočnosti, ktoré aj po preliečení pretrvávajú naďalej.

Krajský súd ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie a dospel k záveru, že návrh na preskúmanie napadnutého rozhodnutia nie je dôvodný. Po vyhodnotení ustanovení § 263 ods. 1, § 263a ods. 1 a ods. 2 zák. č. 461/2003 Z.z., § 29 ods. 3 a § 37 ods. 3 zák. č. 100/1988 Zb. napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

Krajský súd najmä svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že ako posudkový lekár pobočky odporkyne v Trenčíne, vysunuté pracovisko Nové Mesto nad Váhom vo svojom posúdení z 19.11.2008, tak posudkový lekár odporkyne vo svojom posudku z 10. decembra 2008, aj neskoršieho z 18.05.2009 vypracovaného na základe podnetu krajského súdu, dostatočne a presvedčivo odôvodnili, prečo navrhovateľka nespĺňa podmienky pre priznanie invalidity podľa § 29 ods. 3 zák. č. 100/1988 Zb., ale je naďalej čiastočne invalidná podľa § 37 ods. 3 zák. č. 100/1988 Zb.

Pri všetkých svojich úvahách krajský súd pri svojom rozhodovaní dôsledne citoval odborné pasáže z hore uvedených lekárskeho posudkov posudkových lekárov odporkyne.

Podľa odôvodnenia krajského súdu vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by sa zdravotný stav navrhovateľky po 18. máji zhoršil, navrhovateľka nepredložila na pojednávaní také lekárske správy, z ktorých by bolo zrejmé, že by posudkoví lekári dospeli k inému posudkovému záveru.

III.

Odvolanie navrhovateľky/stanoviská

Vo včas podanom odvolaní zo dňa 29.10.2009 (č. 1. 29) proti rozsudku prvostupňového súdu navrhovateľka najskôr sama, potom prostredníctvom ustanovenej právnej zástupkyne (doplnenie odvolania z 23.09.2010) poukázala na to, že

- krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnuté rozhodnutie vychádza s nesprávneho právneho posúdenia veci (odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p.),
- napadnuté rozhodnutie odporkyne je vzhľadom na neuvedenie predpísaných náležitostí nepreskúmateľné.

Svoju argumentáciu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odporkyne podporila myšlienkou, že tento nedostatok nie je zhojený ani tým, že k napadnutému rozhodnutiu odporkyne je pripojená lekárska správa jej posudkového lekára, nakoľko posudkový lekár by sa nemal vyjadrovať k samotnému záveru, či navrhovateľka, tzn. žiadateľka o invalidný dôchodok je plne, alebo čiastočne invalidná.

Naopak, obsahom jeho posudku má byť komplexné a objektívne posúdenie zdravotného stavu žiadateľky (v tomto prípade navrhovateľky), kvalifikovanie zdravotného postihnutia v zmysle Prílohy č. 4 k zák. č. 461/2003 Z.z., prípadne vyjadrenie percentuálnej miery poklesu pracovnej schopnosti, pričom posudok následne slúži ako jeden z podkladov pre vydanie rozhodnutia.

Ďalej sa navrhovateľka zaoberala svojou nesúhlasnou argumentáciou k zistenému zdravotnému stavu. Poukazovala na to, že jej zdravotný stav nie je iba naďalej zlý, ale sa aj zhoršuje, pretrvávajú zdravotné ťažkosti, ktoré navrhovateľku nútia byť izolovanou voči prostrediu nielen s chemickými výparmi, prašnosťou, ale problémové je i vystavovanie sa riziku bežných infekcií v pracovnom kolektíve.

Súčasne vyjadrila svoju žiadosť, že chce byť vypočutá odvolacím súdom, nakoľko sa chce vyjadriť k postupu odporkyne a k zhoršeniu svojho zdravotného stavu. Vyslovila nesúhlas s predchádzajúcim prehodnotením svojho zdravotného stavu a s lekáorskými posudkami odborníkov odporkyne, pričom zdôraznila, že zakaždým žiadala ustanoviť súdneho znalca, v čom jej nebolo vyhovené.

Záverom svojho odvolania požadoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil, rozhodnutie odporkyne zrušil a priznal náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky musí k dodatku odvolania zaslaného na súd ustanovenou právnou zástupkyňou dňa 23.09.2010 uviesť, že sa s ním musel zaoberať, hoci pôvodná lehota na podanie odvolania uplynula navrhovateľke už dňa 10.11.2009, lebo ustanovením právneho zastúpenia a doručením podkladov na zastupovanie začala plynúť nová lehota (iba) právnej zástupkyne na vykonanie úkonov právnej pomoci, tzn. aj zváženia vhodnosti využitia opravných prostriedkov a výberu odvolacích dôvodov.

Následne navrhovateľka podaním zo dňa 19.10.2010 predložila Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky chronologický prehľad svojich zdravotných ochorení, komplikácií a priebehu zamestnaní.

Z vyjadrenia odporkyne zo dňa 20.11.2009 (č. 1. 32) vyplýva, že dôvody uvedené navrhovateľkou nepovažuje odporkyňa za relevantné. Posúdenie zdravotného stavu a poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť navrhovateľa bolo vykonané podľa § 153 ods. 3 a 5 zák. č. 461/2004 Z.z., pričom posudkoví lekári sociálneho poistenia za osobnej účasti navrhovateľa vyhotovili logické a jednoznačné posudky.

Odporkyňa spôsob rozhodovania odvolaciemu súdu nenavrhla.

IV.**Právne názory odvolacieho súdu**

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spoj. s § 250l ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250s O.s.p. odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 O.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, pretože rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov alebo rozhodnutie je nepreskúmateľné pre neúplnosť spisov správneho orgánu alebo z dôvodu, že spisy neboli predložené (§ 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p.), a preto postupom podľa § 220 ods. 1 v spoj. s § 250l ods. 2 a § 246c ods. 1 O.s.p. rozsudok krajského súdu zmenil tak, že podľa § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. napadnuté rozhodnutie žalovaného spolu s prvostupňovým rozhodnutím podľa § 250ja ods. 3 zrušil a vrátil mu späť na ďalšie konanie v zmysle nasledujúcich záverov.

Najvyšší súd na prvom mieste zdôrazňuje, že navrhovateľka svoje odvolanie oprela aj o námietku nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu. Za účelom riadneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia sa musí Najvyšší súd primárne vysporiadať s námietkami, ktoré navrhovateľka využila na spochybenie preskúmateľnosti rozhodnutia správneho orgánu. Až po vyslovení ich nedôvodnosti súdom vzniká právo navrhovateľke na prieskum zákonnosti samotného rozhodnutia (meritórne námietky).

Ako správne navrhovateľka v odvolaní zdôrazňovala, na to, aby bolo rozhodnutie odporkyne bolo vyhodnotené ako zákonné, musí splniť všetky podmienky postupu stanovené zák. č. 461/2003 Z.z. Jednou zo základných požiadaviek, čo aj zdôraznil Najvyšší súd napríklad v svojom rozsudku sp.zn. 3 So/136/06 zo dňa 06.09.2007, je vykonať v postačujúcom rozsahu všetky úkony predpokladané v ustanovení § 201 zák. č. 461/2003 Z.z.

Podľa § 201 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. organizačné zložky Sociálnej poisťovne (§ 124) vykonávajú procesné úkony v obvode svojej pôsobnosti.

Podľa § 209 ods. 4 zák. č. 461/2003 Z.z. v odôvodnení rozhodnutia organizačná zložka Sociálnej poisťovne uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bola vedená pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodovala.

Najvyšší súd z napadnutého rozsudku zistil, že krajský súd nevychádzal z argumentov, ktoré by sa mali v zmysle hore cit. ustanovenia § 209 ods. 4 zák. č. 461/2003 Z.z. logicky nachádzať, ale pri osvojovaní si skutkových zistení a právnych názorov vychádzal z viacerých posudkov posudkových lekárov odporkyne. Uvedené skutkové zistenia si potom krajský súd osvojil a vyslovil svoje právnu subsumáciu jednotlivých podkladov rozhodnutia, ktoré v napadnutom rozhodnutí správneho orgánu absentovali.

Na tomto mieste Najvyšší súd zdôrazňuje tú časť napadnutého rozhodnutia odporkyne, kde v konkrétnych podrobnostiach zdravotného stavu navrhovateľky odporkyňa odkázala na pripojenú lekársku správu, ktorá tvorí neoddeliteľnú súčasť odôvodnenia tohto rozhodnutia. Avšak takýto postup nezodpovedá požiadavke na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu, lebo odborný posudok, lekárska správa alebo iná odborné vyjadrenie alebo iná listina sú podľa § 195 ods. 2 v spojení s § 196 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. jedným z podkladov na vydanie rozhodnutia v konaní vo veciach sociálneho poistenia (viď Tretia časť zák. č. 461/2003 Z.z.).

Podľa § 195 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z.z. podkladom na rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe organizačnej zložke Sociálnej poisťovne z jej činnosti.

Podľa § 196 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. dôkazom je všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočného stavu veci, najmä výpovede účastníkov konania a vyjadrenia účastníkov konania a svedkov, odborné posudky, znalecké posudky, správy, listiny, vyjadrenia a potvrdenia iných fyzických osôb a právnických osôb. Netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo skutočnosti známe z činnosti Sociálnej poisťovne.

Zákonnou úlohou odporkyne je potom každý posudok posudkového lekára, lekársku správu alebo inú odbornú listinu (v terminológii zák. č. 461/2003 Z.z. ide nepochybne o odborný posudok) ako dôkaz vyhodnotiť podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz osobitne a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti (v zmysle aplikácie § 196 ods. 7 zák. č. 461/2003 Z.z. a procesnej zásady voľného hodnotenia dôkazov). Následne poznatky získané v tomto hodnotiacom procese musí správny orgán v jasnej, stručnej a najmä presvedčivej forme vyjaviť účastníkovi prostredníctvom odôvodnenia svojho rozhodnutia. Nie je preto možné - Najvyšší súd tu vychádza z aplikácie logickej interpretačnej zásady „*reductio ad absurdum*“, ktorá by v takomto prípade viedla k negácii úlohy orgánu verejnej správy plnohodnotne vykonávať vrchnostenskú právomoc v rozhodovacom procese, lebo by sa zúžila iba na rozhodovanie vo forme výroku a následného ponúknutia právneho inštrumentária s odkazom, aby si účastník na zvyšok odôvodnenia vytvoril svoj vlastný úsudok – tzn. ponechať na subjektívnej predstavivosti účastníka konania, aby túto úlohu (ktorá je prinajmenej založená na odbornej erudovanosti, hlbokej znalosti interpretačných techník a bohatej skúsenosti pracovníkov odporkyne) zvládol každý účastník sociálno-poistných vzťahov sám. Pritom, ako výkladovú pomôcku a za účelom zabezpečenia prístupu účastníka k relevantným informáciám a údajom, správny orgán napríklad pripojí lekársku správu, odborný posudok alebo inú odbornú listinu so súčasným sprievodným odkazom.

Za tejto situácie, ktorá skutočne je netradičná v právnom štáte, vlastne správny orgán stavia správne súdnictvo nie pred úlohu, aby preskúmal právne závery a názory konajúceho správneho orgánu, ale naopak aby preskúmal úvahy, ku ktorým by asi dospel účastník. Takýto prístup k súdnej a právnej ochrane zaručenej jednotlivcom prostredníctvom Ústavy Slovenskej republiky je však neprípustný.

Navyše, k otázke nepreskúmateľnosti rozhodnutia správneho orgánu vo forme nedostatočného odôvodnenia sa Najvyšší súd smerom k odporkyni viackrát vyjadroval. Napríklad v rozsudku sp. zn. 1So 111/2010 Najvyšší súd vyjadril nasledujúce myšlienky:

„Najvyšší súd na tomto mieste zdôrazňuje, že správne súdnictvo najmä vzhľadom na ústavnú garanciu zakotvenú v čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky zabezpečuje jej realizáciu súdnou mocou formou súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutí a postupu správnych orgánov pri rozhodovacej činnosti.

Uvedené ústavné právo jednotlivca na súdny prieskum je založené na dominantnom postavení súdnej moci pri posudzovaní správnosti aplikácie a výkladu právnych noriem (ustanovení) na skutočnosti zistené v správnom alebo v inom osobitnom konaní. Citované dominantné postavenie súdnej moci je však použiteľné iba na rozhodnutia správnych orgánov, ktoré spĺňajú základné podmienky preskúmateľnosti argumentov vedúcich správny orgán k právnemu záveru vyslovenom vo výrokovvej časti rozhodnutia.

Jedným z dôvodov nepreskúmateľnosti rozhodnutia správneho orgánu súdna judikatúra spája s nedostatkom dôvodov. Aj konštantná judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nastolila trvalú požiadavku vysporiadať sa so všetkými relevantnými argumentmi účastníka konania (Garcia Ruiz v. Španielsku, rozsudok z 21.01.1999, sťažnosť č. 30544/96), ktorej dodržiavanie starostlivo preveruje.

Za nedostatok dôvodov, ktoré by inak mali byť riadne objasnené v odôvodnení rozhodnutia správneho orgánu, nie je možné považovať čiastkové nedostatky odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu, ale iba taký nedostatok dôvodov, ktoré majú skutkovo a právne objasniť právne názory vedúce konajúci správny orgán k prijatiu výrokovvej časti rozhodnutia, tzn. že existuje stav „absencie“ rozhodovacích dôvodov.

Ide teda o také vady skutkových zistení a na to nadväzujúcej aplikácie príslušnej právnej normy, ktoré sú neodmysliteľným základom pre rozhodnutie samotné.

Podľa výkladu Najvyššieho súdu (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky) potom takto nedostatočne odôvodnené rozhodnutie odporkyne negatívne ovplyvňuje ústavné právo navrhovateľa na súdny prieskum rozhodnutia správneho orgánu v zmysle čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nakoľko sa účastníkovi správneho konania dotknutému v jeho právach alebo právom chránených záujmoch odopiera možnosť efektívne spochybniť takéto rozhodnutie, lebo samotný účastník môže iba odhadovať právne dôvody (čo aj zo samotného odvolania navrhovateľa evidentne vyplýva), na základe ktorých by mal úspešne uplatňovať svoje subjektívne právo na ochranu ústavného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe v medziach vykonávacie zákona (čl. 39 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Z uvedeného dôvodu odporkyňa nenaplnila legitímne očakávanie navrhovateľa (ako jeden zo štandardov správneho konania v zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva), čím mu odoprela právo na súdnu a inú právnu ochranu, a preto nie je možné napadnuté rozhodnutie označiť ako vydané v súlade so zákonom.

Rovnako z uvedeného dôvodu navrhovateľ, ako aj vyslovil vo svojom opravnom prostriedku k odvolaniu odporkyne, nemohol byť objektívne pripravený vykonať svoju nesúhlasnú argumentáciu a konkrétne dôvody vedúce k nevyhoveniu jeho žiadosti mohol iba odhadovať. Preto nie je možné napadnuté rozhodnutie označiť ako súdneho prieskumu schopné a tiež, že je spravodlivé.“

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok navrhovateľa ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä už v citovanom rozhodnutí sp. zn. 1So 111/2010, pri ktorom Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od neho odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky neuviedol vo výroku zrušujúceho rozsudku zákonné ustanovenie, podľa ktorého bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené (§ 250j ods. 4 prvá veta O.s.p.), nakoľko dôvodom podania tejto informácie súdom je v zmysle § 250j ods. 4 veta druhá O.s.p. poskytnúť podklady pre posúdenie prípustnosti možného odvolania

proti rozsudku súdu. Nakoľko proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnictve sú nielen generálne (§ 246c ods. 1 O.s.p.) ale aj špeciálne (§ 250ja ods. 6 O.s.p.) prípustné opravné prostriedky, potom nie je možné ust. § 250j ods. 4 O.s.p. na výroky rozhodnutí Najvyššieho súdu aplikovať.

Zo súdneho spisu vyplýva, že na základe žiadosti navrhovateľky jej bola uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 01.07.2010 č. k. 12Sd 356/2008-39 ustanovená právna zástupkyňa.

Podľa § 140 ods. 2 O.s.p. platí, že ak bol účastníkovi ustanovený za zástupcu advokát, platí jeho hotové výdavky a odmenu za zastupovanie štát; ak je to dôvodné, poskytne súd advokátovi na jeho žiadosť primeraný preddavok.

Podľa § 149 ods. 2 O.s.p. platí, že ak bol účastníkovi súdom ustanovený zástupca alebo ak ide o zastupovanie na základe rozhodnutia Centra právnej pomoci, pri náhrade trov konania sa postupuje podľa osobitného predpisu (odkaz č. 15 pod čiarou je na : § 14a až 14e vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov).

Výška zaplatených trov právneho zastúpenia bola určená na základe vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. vyčíslil nasledovne :

1.1. Trovy právneho zastúpenia na krajskom súde

1.1.1. prevzatie a príprava zastúp. (7/10) - 1 úkon práv. pomoci 55,49 €

1.1.1.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu 7,21 €

1.2. Trovy právneho zastúpenia na odvolacom súde

1.2.1. podanie odvolania (09/10) 1 úkon práv. pomoci 55,49 €

1.2.1.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu 7,21 €

1.2.2. zaslanie doplnenia (11/10) 1 úkon práv. pomoci 55,49 €

1.2.2.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu 7,21 €

tzn. v celkovej sume : **188,10 €**

Podľa § 148 ods. 1 O.s.p. štát má podľa výsledkov konania proti účastníkom právo na náhradu trov konania, ktoré platil, pokiaľ u nich nie sú predpoklady pre oslobodenie od súdnych poplatkov.

Nakoľko štát má povinnosť zaplatiť trovy právneho zastúpenia ustanovenej právnej zástupkyňi, následne mu vzniklo právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku voči účastníkom. Pretože náhrada trov konania sa riadi všeobecnou zásadou úspešnosti, a navrhovateľka bola v tomto konaní úspešná, Najvyšší súd zaviazal neúspešnú odporkyňu na náhradu zaplatených trov právneho zastúpenia.

Konajúci súd zo spisov nezistil, že by navrhovateľke v súvislosti s týmto súdnym prieskumom vznikli výdavky (trovy konania), preto jej nemohol ani ich náhradu priznať, hoci jej právo na ich náhradu vzniklo.

Číslo účtu konajúceho odvolacieho súdu je: 7000061219/8180.

Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava sociálno-poistných vzťahov vychádza z verejnoprávnych vzťahov), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie : Proti tomuto rozhodnutiu **nie je** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 25. januára 2011

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec PhD., v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová